

REPUBLIKA SLOVENIJA
**SLUŽBA VLADE RS ZA LOKALNO SAMOUPRAVO
IN REGIONALNO POLITIKO**

URAD ZA LOKALNO SAMOUPRAVO IN REGIONALNI RAZVOJ

Sektor za lokalno samoupravo

Dunajska cesta 58, 1000 Ljubljana

T: 01 43 41 512

F: 01 32 01 301

E: gp.svlr@gov.si

www.svlr.gov.si

Urad Vlade RS za komuniciranje

**Gregorčičeva 25
1000 LJUBLJANA**

Številka: 030-2/2011/8 ; 393/11
Datum: 14. 6. 2011

Zadeva: Odgovor na Predlagam vladi – predlog 1585:Predlagam združevanje manjših občin

Zveza: vaš dopis 092-119/2011/1

Ponovna uvedba lokalne samouprave kot klasične lokalne samouprave »zahodnoevropskega tipa« je bila na notranjepolitičnem področju ena pomembnejših nalog, ki so bile izpeljane v prvem obdobju po osamosvojitvi Slovenije. Ustanovitev novih občin je bila po osamosvojitvi največja reforma teritorialnih upravnih sistemov v državi.

Teritorialni del reforme lokalne samouprave je pomemben del uvajanja novega sistema lokalne samouprave po letu 1994 in je samoupravne lokalne skupnosti temeljito spremenil tudi po njihovem obsegu, območju. Število občin se je tako od leta 1994 do sedaj povečalo z 62 na 212. Iz pregleda literature in virov s področja lokalne samouprave v Sloveniji je zelo jasno razvidno, da je bil ozemeljski sestavini uvajanja (pogosto se uporablja tudi izraz »reforma«) lokalne samouprave dan velik strokovni in tudi politični poudarek. Ta ugotovitev velja predvsem za prve tri postopke teritorialnih sprememb občin, ko se je oblikoval koncept občin, v zadnjem, ki je potekal v letih 2005 in 2006, pa temu ne moremo več pritrditi.

Preoblikovanje območij občin in ustanovitev novih občin kot teritorialna sestavina reforme lokalne samouprave ima svoj ustavni temelj v medsebojni povezavi določb 9., 138. in 139. člena ustave. 138. člen ustave določa, da prebivalci Slovenije uresničujejo lokalno samoupravo v občinah in drugih lokalnih skupnostih. V skladu s to določbo je občina lokalna skupnost, ki ji ustava v prvem odstavku 139. člena podeljuje pravni status temeljne samoupravne lokalne skupnosti, kar hkrati pomeni, da občini pravnega položaja in pravice njenih prebivalcev, da v njej uresničujejo lokalno samoupravo, ne more odvzeti ali ogrozati noben državni organ. 139. člen ustave določa izhodišče za določitev območja občine z zakonom tako, da določa, da njeno območje obsega območje naselja ali več naselij, ki so povezana s skupnimi potrebami in interesi prebivalcev ter določa, da se občina ustanovi z zakonom po prej opravljenem referendumu, s katerim se ugotovi volja prebivalcev na nekem območju. Na podlagi teh določb ustave sta bila neposredna pravna podlaga za preoblikovanje območij občin in ustanovitev novih občin Zakon o lokalni samoupravi (Uradni list RS, št. 72/93, v nadaljevanju: ZLS) in Zakon o referendumu za ustanovitev občin (Uradni list RS, št. 5/94, v nadaljevanju: ZRefUO).

Merila za določitev območja občine oziroma pogoji, ki jih mora izpolnjevati območje, da je lokalna skupnost, ki ji je z ustanovitvijo, torej z zakonom, mogoče dati pravni status občine ali mestne občine, so bili določeni z ZLS. 13. člen je določal seznam nalog, ki so bile merilo za oblikovanje občin. Bilo jih je enajst, od katerih je zadostovalo, da je območje izpolnjevalo večino nalog. Zakon je določal, da se lahko na zahtevo mesta, ki ima najmanj 10 000 prebivalcev in je zemljepisno, gospodarsko in kulturno središče širšega območja, ustanovi mestna občina. Ta bi

se lahko ustanovila tudi iz zgodovinskih razlogov. S prvo novelo zakona (Zakon o spremembah in dopolnitvah zakona o lokalni samoupravi, Uradni list RS, št. 57/94), ki je bila sprejeta neposredno pred oblikovanjem območij novih občin, vendar že po izvedenem predhodnem referendumu za ustanovitev občin, so bile določbe, ki so določale merila in pogoje za ustanovitev občine in mestne občine, spremenjene in dopolnjene. Novi 13. člen je kot temeljno merilo za ustanovitev občine določil njeno sposobnost zadovoljevanja potreb in interesov prebivalcev in izpolnjevanje drugih nalog v skladu z zakonom. Štelo naj bi se, da je občina sposobna zadovoljevati potrebe svojega prebivalstva in izpolnjevati druge svoje naloge, če so bili na njenem območju izpolnjeni vsi z zakonom predpisani pogoji (prostori za upravno dejavnost, osnovna šola, zdravstveni dom ali zdravstvena postaja, knjižnica, trgovina z živili in mešanim blagom, oskrba s pitno vodo, odvajanje in čiščenje odpadnih voda, oskrba z električno energijo, poštna storitve, finančne storitve). Novi 13. a člen pa je določil, da ima občina najmanj 5000 prebivalcev, sme pa izjemoma imeti manj prebivalcev zaradi geografskih, obmejnih, narodnostnih, zgodovinskih ali gospodarskih razlogov. Novela je vsebovala tudi novi 15. a člen, ki je opredelil merila za določitev mesta, dopolnitve 16. člena, s katerimi so bili določeni pogoji števila prebivalcev in števila delovnih mest, ki jih mora izpolnjevati mesto, da lahko dobi status mestne občine, ter 16. a člen, ki je določal dodatne pogoje za mestno občino.

Za postopek ustanovitve občin v letu 1994 je bil torej sprejet ZRefUO, ki je po ustanovitvi prvih občin prenehal veljati. Dva naslednja postopka za ustanovitev občin v letu 1998 in 2002 sta potekala po določbah Zakona o postopku za ustanovitev občin ter za določitev njihovih območij (Uradni list RS, št. 44/96, v nadaljevanju: ZPUODO). Vse tri postopke je označevala močna vloga ustavnega sodišča, ki je s svojimi presojami vzpostavljalo z ustavo skladno razumevanje načela lokalne samouprave in koncepta občine ter mestne občine.

Dogajanja pri ustanavljanju občin so imela naslednje skupne značilnosti:

- velika vloga ustavnega sodišča pri oblikovanju ustavnega koncepta občine, mestne občine in razumevanja ter z ustavo skladne uporabe kriterijev in pogojev za ustanovitev občine oziroma mestne občine,
- krog pobudnikov in predlagateljev za začetek postopka za ustanovitev občine je bil zelo širok (zbori krajanov, sveti krajevnih skupnosti, občinski sveti, poslanci, in drugi z ustavo določeni predlagatelji),
- nejasna je bila vloga vlade (v primerjavi z njenim ustavnim položajem nosilca izvršilne funkcije oblasti) v postopkih teritorialne členitve države na občine, v katerih je oziroma ni bila predlagatelj ustanovitve nove občine,
- umestitev predhodnega postopka pred razpisom referenduma v pristojnost državnega zbora je bila neskladna z njegovim ustavnim položajem in postopki ter načinom dela ter značajem odločanja,
- nejasna so bila razmerja med rednim zakonodajnim postopkom po poslovniku državnega zbora in posebnim postopkom po zakonu o postopku za ustanovitev občin,
- enako je veljalo za pravno varstvo pravic, interesov in pravnih koristi pobudnikov in predlagateljev v predhodnem postopku.

Z Zakonom o spremembah in dopolnitvah zakona o lokalni samoupravi (Uradni list RS, št. 72/05, v nadaljevanju: ZLS-M), je bil Zakon o postopku za ustanovitev občin ter za določitev njihovih območij (Uradni list RS, št. 44/96), razveljavljen in njegova vsebina »prenesena« v ZLS-M. Veljavni ZLS (Ur. list RS, št. 94/07 – uradno prečiščeno besedilo, 76/08 in 79/09) tako ureja postopek za spremembo območij občin in posledično morebitno ustanovitev novih občin in kriterije ter pogoje za občino. Postopek ni bistveno drugačen od postopka, ki ga je predpisoval razveljavljeni zakon o postopku za ustanovitev občin ter za določitev njihovih območij. Razlikuje se v toliko, da se postopek ne more začeti na podlagi pobude zbora krajanov ali sveta krajevne skupnosti, temveč so predlagatelji, poleg z ustavo določenih (poslanec, vlada, 5000 volivcev), lahko še občinski sveti. Razlikuje pa se tudi v tem, da je predlagateljem zagotovljeno pravno varstvo v predhodnem postopku, in sicer lahko zoper sklep, s katerim državni zbor oceni, da niso izpolnjeni pogoji za ustanovitev občine oziroma za spremembo njenega območja, sprožijo upravni spor. Kriteriji in pogoji za ustanovitev občine pa so le malo drugačni od tistih, ki so bili uporabljeni za ustanovitev občin v prvih dveh postopkih (1994 in 1998). Bistvena je le omejitev izjemnega ustanavljanja občin zaradi geografskih, obmejnih, narodnostnih, zgodovinskih ali

gospodarskih razlogov. Izjemoma se lahko torej ustanovi občina, ki ima manj kot 5000 prebivalcev, vendar ne manj kot 2000 prebivalcev.

Veljavna ureditev postopka za spreminjanje območja občine izhaja iz ugotovitve, da je reforma lokalne samouprave, ki je vključevala oblikovanje mreže temeljnih samoupravnih lokalnih skupnosti, zaključena. V skladu z veljavno ureditvijo je potekal postopek sprememb območij občin in ustanovitev 17 novih občin v letu 2006 in predhodni postopek za ustanovitev občin v letu 2009.

Značilnost obeh postopkov je v tem, da je bilo popolnoma spregledano stališče ustavnega sodišča, izraženo v obrazložitvi odločbe U-I-103/02, da je v prvih dveh postopkih ustanavljanja občin (1994 in 1998) šlo za oblikovanje oziroma usklajevanje vseh območij občin z ustavno zasnovo občine in zakonskimi merili, v tem primeru (2002) pa naj bi šlo za nov, samostojen postopek, ki ni v neposredni povezavi s prejšnjima, temveč pomeni le postopek spreminjanja območij občin. V nasprotju s tem stališčem pa so bila upoštevana stališča ustavnega sodišča iz obdobja oblikovanja in usklajevanja območij občin z ustavno zasnovo občine in tudi njegovo mnenje, da ustava sicer pooblašča zakonodajalca, da z zakonom ustanovi občine ter določi njihova območja ter da pri tem upošteva merila, ki jih je z zakonom sam določil, kot celoto, pri čemer pa je ustavno dopustno, da državni zbor merila števila prebivalcev ne upošteva togo in vsebinska merila upošteva relativno, če iz pravne in dejanske ureditve dejavnosti, ki naj bi bile zagotovljene na območju prihodnje občine, izhaja, da jih je treba zagotavljati na širšem območju oziroma so tako tudi zagotovljene. Značilnost obeh postopkov je tudi, da:

- je bilo za ustanovitev nove občine pomembno formalno izpolnjevanje z zakonom določenih pogojev in meril v skladu z zgoraj zapisanimi stališči ustavnega sodišča, niso pa bili pretehtani vsi vidiki sposobnosti zagotavljanja uresničevanja potreb in interesov lokalne skupnosti in izvrševanja z zakonom določenih izvirnih nalog občine, na kar je opozarjala vlada, ki skrbi za izvrševanje zakonov in delovanje javne uprave v celoti, tudi lokalne samouprave, v postopkih teritorialne drobitve države,
- ni bila primerno obravnavana teritorialna integriteta občine kot samoupravne lokalne skupnosti,
- so bili predlogi, ki so praviloma temeljili na pobudah lokalnih iniciativnih skupin, obravnavani predvsem z vidika »pravice do lokalne samouprave« oziroma pravice »do svoje občine«,
- je v postopek posegalo upravno sodišče, ki je vsak poskus zavrnitve predloga ocenjevalo z vidika morebitnega arbitrarnega odločanja glede na predhodne postopke.

Umestitev predhodnega postopka pred razpisom referendumu v pristojnost državnega zbora in upravno sodna ocena zakonitosti postopkovne odločitve državnega zbora je bila in je neskladna z ustavnim položajem državnega zbora, zakonodajnim postopkom ter značajem odločanja zakonodajnega organa.

Objektivno je sposobnost zagotavljanja uresničevanja potreb in interesov lokalne skupnosti in izvrševanje z zakonom določenih izvirnih nalog občine povezana s številom prebivalcev, ki zagotavljajo občini primerna sredstva za opravljanje njenih nalog, zato lahko pogoj 5000 prebivalcev hkrati velja kot objektivna podlaga za oceno, da občine z manjšim številom prebivalcev niso sposobne uresničevati svojih nalog v skladu z načeli funkcionalne in finančne avtonomije. Funkcionalna sposobnost samoupravnih lokalnih skupnosti terjaja, da so enote lokalne samouprave po velikosti in položaju, glede na vrsto in nivoje, čim bolj primerljive ter da so kar najbolj ekonomsko finančno samostojne. Pri oblikovanju lokalnih skupnosti kot osnove za lokalno samoupravo je treba najti srednjo pot med racionalnimi težnjami k večjim lokalnim skupnostim, ki temeljijo na njihovi ekonomsko finančni sposobnosti za vse zahtevnejše in dražje zagotavljanje lokalnih javnih služb in lokalne uprave, oziroma med težnjami k oblikovanju manjših lokalnih skupnosti, ki lahko zagotovijo neposreden vpliv prebivalcev na odločanje in zagotavljanje uresničevanja njihovih skupnih potreb in interesov. Na podlagi analize je utemeljena ocena, da občine s 5000 prebivalcev v veljavnih režimih opravljanja in financiranja občinskih nalog lahko uspešno, enako kot večje občine, zadovoljijo potrebe in interese svojih prebivalcev in zagotavljajo izpolnjevanje drugih nalog v skladu z zakonom.

V Sloveniji je sedaj 212 občin, ki so si med seboj zelo različne po območju, številu naselij, najbolj pa izstopa razlika v številu prebivalcev. Pričakujemo še najmanj ustanovitev dveh občin letos. 112 občin ima manj kot 5000 prebivalcev, čeprav je bilo to število kriterij za ustanavljanje novih občin od začetka. Na podlagi podatkov o številu prebivalcev slovenskih občin lahko ugotovimo, da mreža občin očitno ne ustreza eni od temeljnih zahtev oblikovanja enot lokalne samouprave, da morajo biti po vrsti in nalogah enake enote lokalne samouprave, čim bolj primerljive tudi po svoji sposobnosti (ekonomski, kadrovski ...). Nekonsistentna mreža občin je tem bolj problematična, ker so naloge vseh občin kakovostno enake, razlikujejo se le količinsko, pri čemer finančno in kadrovsko manj sposobne občine ne uveljavljajo oziroma ne dosegajo enakih standardov storitev za svoje občane. Število zaposlenih v občinskih upravah se giblje od dveh zaposlenih, pa do preko petsto zaposlenih. Ker veliko občin nima zadostnih človeških virov za učinkovito samostojno izvajanje upravnih in razvojnih nalog, je bilo zato nujno tudi z dodatnimi finančnimi sredstvi iz državnega proračuna spodbuditi skupno izvajanje teh nalog. Veliko število občin ne more zagotavljati financiranja svojih nalog. Vse občine nimajo zadostnih in dovolj raznolikih lastnih virov financiranja, zato je bilo treba zakonsko urediti sistem financiranja, ki te vire prerazporeja med s finančnimi viri bogatejšimi in revnejšimi občinami. Majhnost in ekonomska odvisnost občin vpliva najbolj na sposobnost zagotavljanja občinskih javnih služb in organiziranja kadrovsko ustrezne občinske uprave. Kljub enaki pravni ureditvi se slovenske občine močno razlikujejo po svoji funkcionalni sposobnosti.

Glede na potek dosedanjih postopkov oblikovanja in spreminjanja mreže občin se zastavlja vprašanje, kaj lahko pričakujemo za naprej, če zakonske podlage ostanejo enake. Neutemeljeno je pričakovati, da bodo vsi udeleženci tega postopka v bodoče ob upoštevanju funkcionalne in finančne samostojnosti občin sledili skupnemu cilju, to je takim občinam, ki bodo sposobne zagotavljati skupne potrebe in uresničevanje skupnih interesov svojih prebivalcev. Ta cilj je mogoče doseči samo s spremembami zakona, vendar na več načinov. Skrajna možnost je postavitev višjih kriterijev za občino (npr. 8000 prebivalcev), določitev načina in rokov za samostojno združevanje občin in pristojnosti zakonodajalca, da z zakonom v skladu z višjimi kriteriji (na predlog vlade) združi občine, če se te ne združijo prostovoljno. Dejstvo pa je, da bi v vsakem primeru morali o tem združevanju ugotoviti voljo prebivalcev na referendumu. Cilj pa je mogoče doseči tudi postopoma. In sicer tako, da se s spremembami postopka za spremembe območij občin ob polnem spoštovanju določb ustave in Evropske listine lokalne samouprave (Uradni list RS - Mednarodne pogodbe, št.15, Uradni list RS, št.57/96, v nadaljevanju: MELLs), najprej zaustavi nadaljnjo drobitev občin ter slabitev njihove funkcionalne in finančne sposobnosti. Ob tem je treba občine spodbuditi k povezovanju in skupnemu opravljanju nalog, ki presega sposobnosti vsake od njih, je pa v njihovem interesu, da jih opravljajo skupaj (medobčinsko sodelovanje v zvezah občin in skupnih organih občinskih uprav). Na ta način je mogoče pričakovati, da se bo mreža občin ustalila in omogočila poglobljeno funkcionalno analizo dejanskega opravljanja nalog iz pristojnosti občin, uveljavljanja načela subsidiarnosti pri določanju teh nalog in uresničevanja načela koneksitete pri zagotavljanju financiranja nalog občin. Ob širšem družbenem soglasju bi bilo mogoče v takih razmerah pričeti s širšim reformnim procesom, katerega cilj bi bile večje, sposobnejše in končno bolj avtonomne občine.

Aktualno dogajanje in spremenjeni pogoji za ustanovitev občin

Vlada Republike Slovenije je po obravnavi predlogov za spremembe območij občin in ustanovitev novih občin julija 2008 Državnemu zboru Republike Slovenije posredovala mnenje, da nasprotuje ustanavljanju novih občin. Ob tem je sprejela sklep, s katerim je naložila Službi Vlade Republike Slovenije za lokalno samoupravo in regionalno politiko, da z vidika sposobnosti uresničevanja lokalne samouprave pripravi celovito analizo posledic ustanavljanja velikega števila novih občin od uvedbe lokalne samouprave v Republiki Sloveniji.

Vlada je namreč ugotovila, da je dolgotrajni proces uvajanja novega sistema lokalne samouprave pripeljal do velikega števila občin, ki se med seboj zelo razlikujejo po sposobnostih uresničevanja z ustavo in zakonom urejenega sistema lokalne samouprave. Ocenila je, da velik del občin, predvsem pa tiste, ki ne izpolnjujejo niti temeljnega prebivalstvenega kriterija in nimajo 5.000 prebivalcev, niso sposobne uresničevati svojih nalog v skladu z načeli funkcionalne in finančne avtonomije. Z novim drobljenjem območij občin se bo situacija še slabšala, zato je ta proces treba končati.

V gradivu vlade je bilo poudarjeno, da je s stališča izvrševanja zakonov, ki urejajo sistem, delovanje, financiranje občin in s stališča izvajanja občinskih nalog, kar mora vlada v skladu s svojimi pristojnostmi zagotoviti, pri ustanavljanju občin treba upoštevati vse tiste kriterije in pogoje, ki opredeljujejo njeno sposobnost zagotavljanja uresničevanja potreb in interesov lokalne skupnosti in izvrševanje z zakonom določenih izvirmih nalog občine. Ta sposobnost mora biti zagotovljena trajno, ne samo ob ustanovitvi, kar je v skladu s temeljnimi načeli MELLs.

Z vidika načela upravno-organizacijske racionalnosti bi nastanek še večjega števila razvojno šibkih novih občin povzročil slabitev ekonomske in finančne moči obstoječih občin, kar bi z javno-finančnega stališča pomenilo dodatno javno-finančno obremenitev. Pomembno je, da odločitve o ustanavljanju novih občin poleg teritorialnega upoštevajo še druge vidike – zlasti funkcijskega in upravljaljskega, tako da bo tudi teritorialna oblikovanost omogočala ustrezno izvajanje nalog lokalne samouprave. Pomemben element pri oblikovanju občin je tudi vzpostavitev pogojev za njihovo racionalno in učinkovito delovanje, za kar je potrebna ustrezna strokovna sestava občinske uprave in učinkovito lokalno upravljanje, kar je omogočeno v ustrezno velikih, zaokroženih in ekonomsko sposobnih občinah, ki bodo imele tudi osnovne možnosti za zagotovitev lastnih sredstev za svoje delovanje in razvoj.

Sposobnost zagotavljanja uresničevanja potreb in interesov lokalne skupnosti in izvrševanje z zakonom določenih izvirmih nalog občine, ki mora biti zagotovljena trajno, ne samo ob ustanovitvi, kar je v skladu z ustavo, temeljnimi načeli MELLs in zakonom, temeljni kriterij za ustanovitev občine oziroma sploh za občino, je ocenjena z vidika presoje učinkov predpisov, ki urejajo organizacijsko in funkcionalno sestavino lokalne samouprave.

Neutemeljeno je bilo pričakovati, da bodo v bodoče in na podlagi enakih pravnih temeljev vsi udeleženci postopka spreminjanja območij občin upoštevali funkcionalno in finančno samostojnost občin ter sledili skupnemu cilju, to je takim občinam, ki bodo sposobne zagotavljati skupne potrebe in uresničevanje skupnih interesov svojih prebivalcev.

Cilj je mogoče doseči samo s spremembami zakona, vendar na več načinov:

z združevanjem občin – reforma teritorialne sestavine lokalne samouprave

Cilj je mogoče doseči tudi tako, da se izvede reforma teritorialne sestavine lokalne samouprave.

Reforma mora glede na ustavni in zakonski položaj občin temeljiti predvsem na prostovoljnem združevanju občin v okviru zakona, ki bo urejal način in roke za združevanje občin in pristojnosti zakonodajalca, da z zakonom združi občine, če se te ne združijo prostovoljno.

Za začetek reformnega procesa združevanja slovenskih občin je torej treba z zakonom postaviti ciljni kriterij (npr. 8000 prebivalcev), ki pa mora biti utemeljen z vidika meril, ki se upoštevajo pri načrtovanju reform teritorialnih skupnosti, in sicer:

- velikost območja teritorialne skupnosti,
- naloge in pristojnosti teritorialnih skupnosti (subsidiarnost),
- samostojnost lokalne samouprave kot podsistema javne uprave,
- fiskalno in funkcionalno samostojnost v odnosu med državnimi oblastmi in lokalno samoupravo ter ne nazadnje tudi
- obliko izvajanja funkcij, ki jih lahko izvajata javni ali zasebni sektor.

Glede ustanovitve nove občine po združitvi je v skladu z ustavo treba ugotoviti voljo prebivalcev na območju nove občine.

– s spremembo Zakona o lokalni samoupravi

Cilj je mogoče doseči postopoma in sicer tako, da se s spremembami relevantnih določb zakona ob polnem spoštovanju ustave in MELLIS-a najprej zaustavi nadaljnja drobitev občin ter slabitev njihove funkcionalne in finančne sposobnosti.

Ustava pooblašča zakonodajalca, da z zakonom po prehodni ugotovitvi volje prebivalcev ustanovi občine in določi njihova območja in da ob dejanskih in pravnih okoliščinah kot zakonodajalec po lastni oceni upošteva dane elemente in pogoje za nastanek novih občin. Upravnosodna kontrola dela zakonodajnega postopka je poseg v ustavni položaj državnega zbora. Zato je treba določbe ZLS, ki urejajo postopek s predlogom za spremembo območja občine oziroma ustanovitev nove občine, odpraviti brez ostanka.

Analiza stanja na področju ustanavljanja občin je pokazala, da je bil glavni zakonski »generator« novih občin določba tretjega odstavka 13.a člena ZLS, ki določa: »Ob ustanovitvi ima lahko občina manj kot 5000 prebivalcev, če gre za ustanovitev nove občine z združitvijo dveh ali več občin. Zaradi geografskih, obmejnih, narodnostnih, zgodovinskih ali gospodarskih razlogov se lahko izjemoma ustanovi občina, ki ima manj kot 5000, vendar ne manj kot 2000 prebivalcev.«.

Ob tem je treba občine spodbuditi k povezovanju in skupnemu opravljanju nalog, ki presega sposobnosti vsake od njih, je pa v njihovem interesu, da jih opravljajo skupaj (medobčinsko sodelovanje v zvezah občin in skupnih upravah).

Na ta način je mogoče pričakovati, da se bo mreža občin ustalila in omogočila poglobljeno funkcionalno analizo dejanskega opravljanja nalog iz pristojnosti občin, uveljavljanja načela subsidiarnosti pri določanju teh nalog in uresničevanja načela koneksitete pri zagotavljanju financiranja nalog občin. Ob širšem družbenem soglasju bi bilo mogoče v takih razmerah pričeti s širšim reformnim procesom, katerega cilj bi bile večje, sposobnejše in končno bolj avtonomne občine.

Vlada Republike Slovenije se je odločila za slednjo rešitev in v letu 2010 predlagala Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o lokalni samoupravi (Uradni list RS, št. 51/10), ki ga je Državni zbor Republike Slovenije sprejel v lanskem letu. Tako je sedaj edini pogoj za ustanovitev občine število prebivalcev in sicer 5.000.

S spoštovanjem,

Pripravil:
Mag. Andrej Čokert
Sekretar

Mag. Igor Strmšnik
Namestnik direktorja

